

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
HENRIKA SAUGMANDSGAARDA ØEJA,
predstavljeni 14. decembra 2017¹

Zadeva C-577/16

**Trinseo Deutschland Anlagengesellschaft mbH
proti
Zvezni republiki Nemčiji**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe,
ki ga je vložilo Verwaltungsgericht Berlin (upravno sodišče v Berlinu, Nemčija))

„Predhodno odločanje – Direktiva 2003/87/ES – Okolje – Sistem za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Evropski uniji – Člen 2(1) – Področje uporabe – Posredne emisije, ki jih povzroči proizvodnja toplote, pridobljene iz tretje naprave – Neupoštevanje – Priloga I – Kemijski sektor – Pojem proizvodnje voluminoznih organskih kemikalij s krekingom, reformingom, delno ali polno oksidacijo ali s podobnimi procesi – Proizvodnja polimerov in zlasti polikarbonata – Vključitev – Člen 10a – Sklep 2011/278/EU – Brezplačna dodelitev pravic – Neobstoj neposrednega učinka“

I. Uvod

1. Z odločbo z dne 3. novembra 2016, ki je prispela na Sodišče 16. novembra 2016, je Verwaltungsgericht Berlin (upravno sodišče v Berlinu, Nemčija) pri Sodišču vložilo predlog za sprejetje predhodne odločbe v zvezi z razlago člena 1 Direktive 2003/87/ES² in Priloge I k tej direktivi ter Sklepa 2011/278/EU³.

2. Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Trinseo Deutschland Anlagengesellschaft mbH (v nadaljevanju: Trinseo) in Bundesrepublik Deutschland (Zvezna republika Nemčija), ki jo zastopa Umweltbundesamt (zvezna agencija za okolje, Nemčija), v zvezi z zavrnitvijo Deutsche Emissionshandelsstelle (nemški urad za trgovanje s pravicami do emisije, Nemčija, v nadaljevanju: DEHSt), da brezplačno dodeli pravice do emisije napravi za proizvodnjo polikarbonata, ki jo upravlja družba Trinseo (v nadaljevanju tudi: sporna naprava).

¹ Jezik izvirnika: francoščina.

² Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 2003 o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 7, str. 631), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 (UL 2009, L 140, str. 63, v nadaljevanju: Direktiva 2003/87).

³ Sklep Komisije z dne 27. aprila 2011 o določitvi prehodnih pravil za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije na ravni Unije v skladu s členom 10a Direktive 2003/87 (UL 2011, L 130, str. 1), kakor je bil spremenjen s Sklepom Komisije 2012/498/EU z dne 17. avgusta 2012 (UL 2012, L 241, str. 52, v nadaljevanju: Sklep 2011/278).

3. Ta zavrnitev je temeljila na določbah nemške zakonodaje, s katerimi je bila prenesena Direktiva 2009/29. S to direktivo je bilo področje uporabe sistema za trgovanje s pravicami do emisije od tretjega obdobja trgovanja (2013–2020) razširjeno na kemijski sektor. V ta namen je bila z navedeno direktivo v Prilogo I k Direktivi 2003/87, v kateri so navedene dejavnosti, vključene v ta sistem trgovanja, zlasti vstavljena ta določba: „Proizvodnja voluminoznih organskih kemikalij s krekingom, reformingom, delno ali polno oksidacijo ali s podobnimi procesi s proizvodno zmogljivostjo nad 100 ton na dan“ (v nadaljevanju: sporna določba).

4. V določbi nemške zakonodaje, s katero je prenesena sporna določba, je taksativen seznam kemikalij, ki jih lahko zajema ta dejavnost, na tem seznamu pa ni polimerov, kakršne proizvaja sporna naprava.⁴ Ker proizvodnja polimerov ob upoštevanju te zakonodaje ne spada pod sistem trgovanja, je DEHSt zavrnil brezplačno dodelitev pravic za to napravo.

5. Naj poudarim, da je vsebina nemške zakonodaje Evropsko komisijo dvakrat spodbudila k odzivu.

6. Prvič, Komisija je zoper Zvezno republiko Nemčijo sprožila postopek za ugotavljanje kršitev zaradi nepopolnega prenosa Direktive 2003/87, ker proizvodnja polimerov ni vključena v sistem za trgovanje s pravicami do emisije.⁵

7. Drugič, Komisija je v Sklepu 2013/448/EU ugotovila, da je seznam naprav v nemških nacionalnih izvedbenih ukrepih nepopoln, saj ne vključuje naprav, ki proizvajajo polimere.⁶ Poleg tega je Komisija v zvezi s toploto, ki se dovaja takim napravam, menila, da je s temi ukrepi napačno določeno, da se brezplačne pravice ne dodelijo navedenim napravam, temveč dobaviteljem toplote.⁷ Komisija je zato zavrnila brezplačne dodelitve, ki so bile z nemškimi izvedbenimi ukrepi določene za te dobavitelje toplote.⁸ Učinek te zavrnitve s strani Komisije, ki je povezana s tem, da naprave, ki proizvajajo polimere, kot je sporna naprava, niso vključene v nemške izvedbene ukrepe, je bila izključitev kakršne koli brezplačne dodelitve pravic za proizvodnjo toplote, ki se dovaja tem napravam.

8. V sporu o glavni stvari iz stališč, ki jih je predložila družba Trinseo, izhaja, da niti sporna naprava niti družba Dow Deutschland Anlagengesellschaft mbH (v nadaljevanju: Dow), ki ji dovaja toploto, potrebno za proizvodnjo polimerov, nista prejeli brezplačnih pravic za proizvodnjo te toplote.

9. V teh okoliščinah predložitveno sodišče s prvim vprašanjem Sodišču predlaga, naj odloči, ali proizvodnja polimerov in zlasti polikarbonata spada na področje uporabe sporne določbe in torej Direktive 2003/87.

10. Sodišču bom predlagal, naj odgovori, da je ta dejavnost res zajeta s sporno določbo, vendar na področje uporabe Direktive 2003/87 spada le, če sama po sebi povzroča emisije ogljikovega dioksida (CO₂), in to neodvisno od posrednih emisij, kakršne povzroča proizvodnja toplote, pridobljene od tretje naprave.

11. Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali imajo člen 10a Direktive 2003/87 in določbe Sklepa 2011/278, ki določajo brezplačno dodelitev pravic do emisije, neposredni učinek.

12. Sodišču bom predlagal, naj na to vprašanje odgovori nikalno.

4 Glej točko 19 teh sklepnih predlogov.

5 Postopek INFR 2013/2240 z opominom z dne 20. novembra 2013 in obrazloženim mnenjem z dne 16. aprila 2014.

6 Glej uvodno izjavo 16 tega sklepa Komisije z dne 5. septembra 2013 v zvezi z nacionalnimi izvedbenimi ukrepi za prehodno brezplačno dodeljevanje pravic do emisije toplogrednih plinov v skladu s členom 11(3) Direktive 2003/87 (UL 2013, L 240, str. 27).

7 Če si toploto izmenjujeta napravi, ki sta vključeni v sistem trgovanja, je treba pravice brezplačno dodeliti glavnemu uporabniku toplote. Glej uvodno izjavo 17 Sklepa 2013/448 ter uvodni izjavi 6 in 21 Sklepa 2011/278.

8 Glej člen 1(1) in 1(2), peti pododstavek, Sklepa 2013/448.

II. Pravni okvir

A. *Pravo Unije*

13. Člen 1 Direktive 2003/87, naslovljen „Predmet“, določa:

„Ta direktiva vzpostavlja sistem trgovanja s pravicami do emisij toplogrednih plinov v Skupnosti [...], da bi pospešila zmanjšanje emisij toplogrednih plinov na stroškovno in ekonomsko učinkovit način.

[...]“

14. Člen 2(1) te direktive, naslovljen „Področje uporabe“, določa:

„Ta direktiva se uporablja za emisije iz dejavnosti, naštetih v Prilogi I, in toplogredne pline, naštetih v Prilogi II.“

15. Priloga I k Direktivi 2003/87, naslovljena „Vrste dejavnosti, za katere se uporablja ta direktiva“, vsebuje med drugim sporno določbo.

16. Kot izhaja iz naslova Sklepa 2011/278, so v njem določena prehodna pravila za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije na ravni Evropske unije v skladu s členom 10a Direktive 2003/87.

B. *Nemško pravo*

17. Člen 2 Gesetz über den Handel mit Berechtigungen zur Emission von Treibhausgasen (Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz – TEHG) (zakon o trgovanju s pravicami do emisije toplogrednih plinov – TEHG) z dne 27. julija 2011 (BGBl. I, str. 1475, v nadaljevanju: TEHG), naslovljen „Področje uporabe“, določa:

„1. Ta zakon velja za emisije toplogrednih plinov, navedenih v Prilogi 1, del 2, ki jih proizvajajo tam navedene dejavnosti. Za naprave, navedene v Prilogi 1, del 2, velja ta zakon samo, če so deli ali pomožne priprave naprave, ki ni navedena v Prilogi 1, del 2.

[...]“

18. Člen 9 TEHG, naslovljen „Brezplačna dodelitev pravic upravljavcem naprav“, določa:

„1. Upravljavcem naprav se brezplačno dodelijo pravice do emisije v skladu z načeli iz člena 10a [...] [Direktive 2003/87] v vsakokrat veljavni različici in iz Sklepa Komisije [2011/278].

[...]“

19. Priloga 1, del 2, točka 27 TEHG se nanaša na „naprave za proizvodnjo osnovnih organskih kemikalij (alkeni in klorirani alkeni; alkini; aromati in alkilirani aromati; fenoli, alkoholi; aldehidi, ketoni; karboksilne kisline, dikarboksilne kisline, anhidridi karboksilne kisline in dimetilteftalati; epoksidi; vinilacetat, akrilnitril; kaprolaktam in melamin) s proizvodno zmogljivostjo nad 100 ton na dan“.

III. Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

20. Družba Trinseo upravlja napravo za proizvodnjo polikarbonata v Stadu (Nemčija), katere dovoljena proizvodna zmogljivost je nad 100 ton na dan. Ta naprava pridobiva paro, potrebno za to proizvodnjo, iz elektrarne na isti lokaciji, ki jo upravlja druga družba – družba Dow – in ki je zavezana za trgovanje s pravicami do emisije.

21. Družba Trinseo je 23. januarja 2012 pri DEHSt zaprosila za brezplačno dodelitev pravic do emisije za sporno napravo.

22. DEHSt je z odločbo z dne 17. februarja 2014 to prošnjo zavrnil, ker proizvodnje polikarbonata ni na seznamu snovi in skupin snovi iz točke 27 Priloge 1, del 2, TEHG in ker sporna naprava posledično ne spada na področje uporabe tega zakona.

23. Upravno pritožbo, ki jo je družba Trinseo vložila zoper to odločbo, je DEHSt iz istega razloga zavrnil.

24. Družba Trinseo je 2. oktobra 2015 pri Verwaltungsgericht Berlin (upravno sodišče v Berlinu) vložila tožbo zoper navedeno odločbo.

25. V podporo tej tožbi je družba Trinseo trdila, da v skladu s členom 2(1) Direktive 2003/87 v povezavi z njeno Prilogo I vsaka dejavnost v zvezi s proizvodnjo voluminoznih organskih kemikalij s krekingom, reformingom, delno ali polno oksidacijo ali s podobnimi procesi brez omejitve na določene snovi spada na področje uporabe te direktive.

26. DEHSt pa zatrjuje, da Direktiva 2003/87 ne nalaga, da je treba polimerizacijske naprave vključiti v sistem za trgovanje s pravicami do emisije. Poleg tega naj bi to, da ima ta direktiva na splošno negativen učinek na upravljavce naprav, govorilo proti neposredni uporabi te direktive.

27. Verwaltungsgericht Berlin (upravno sodišče v Berlinu) je v teh okoliščinah prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

- „1. Ali je treba člen 1 Direktive [2003/87] v povezavi s Prilogo I k tej direktivi razlagati tako, da proizvodnja polimerov in zlasti polimera polikarbonata v napravah s proizvodno zmogljivostjo nad 100 ton na dan spada pod tam navedeno dejavnost proizvodnje voluminoznih organskih kemikalij s krekingom, reformingom, delno ali polno oksidacijo ali s podobnimi procesi?
2. Če je odgovor na prvo vprašanje za predhodno odločanje pritrdilen: ali ima upravljavec take naprave pravico do brezplačne dodelitve pravic do emisije na podlagi neposredne uporabe določb Direktive 2003/87 in Sklepa [2011/278], če v skladu z nacionalnim pravom brezplačna dodelitev pravic do emisije ni mogoča zgolj zato, ker zadevna država članica na področje uporabe zakona, s katerim je prenesla Direktivo [2003/87] v nacionalno pravo, ni vključila naprav za proizvodnjo polimerov in se te naprave zgolj zato ne morejo udeležiti trgovanja s pravicami do emisije?“

IV. Postopek pred Sodiščem

28. Predlog za sprejetje predhodne odločbe je bil v sodnem tajništvu Sodišča vložen 16. novembra 2016.

29. Družba Trinseo, nemška in nizozemska vlada ter Komisija so predložile pisna stališča.

30. Družba Trinseo, zvezna agencija za okolje, nemška in nizozemska vlada ter Komisija so se udeležile obravnave 21. septembra 2017, na kateri so predstavile svoja stališča.

V. Analiza

31. Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem Sodišče sprašuje, ali je treba člen 1 Direktive 2003/87 v povezavi s Prilogo I k tej direktivi razlagati tako, da na področje uporabe sporne določbe spada proizvodnja polimerov in zlasti polikarbonata v napravah s proizvodno zmogljivostjo nad 100 ton na dan.

32. Predložitveno sodišče tako Sodišče v bistvu sprašuje, ali je proizvodnja polimerov in zlasti polikarbonata zajeta s sporno določbo in torej spada na področje uporabe te direktive. Zato predlagam, naj se sklicevanje na člen 1 v postavljenem vprašanju nadomesti s sklicevanjem na člen 2(1) navedene direktive, saj je opredelitev področja uporabe te direktive predmet zadnjenavedene določbe.

33. V zvezi s tem sta nemška in nizozemska vlada trdili, da proizvodnja polimerov ne spada na področje uporabe Direktive 2003/87, saj pri samem procesu polimerizacije ne izstopa CO₂. To trditev, s katero se po mojem mnenju postavlja načelno vprašanje v zvezi z morebitnim upoštevanjem posrednih emisij v sistemu, ki je vzpostavljen s to direktivo, bom preučil v oddelku A.

34. Nato bom obravnaval področje uporabe sporne določbe. Tako kot družba Trinseo in nizozemska vlada ugotavljam, da izrazi iz besedila te določbe ter predvsem izraza „voluminozni“ in „podobni procesi“ niso opredeljeni z Direktivo 2003/87. V skladu z ustaljeno sodno prakso iz zahtev po enotni uporabi prava Unije in načela enakosti izhaja, da se pojmi iz posameznih določb prava Unije, ki se za določitev njihovega pomena in obsega izrecno ne sklicujejo na pravo držav članic, navadno razlagajo avtonomno in enotno v celotni Uniji, pri čemer je treba upoštevati kontekst te določbe in cilj zadevne ureditve.⁹

35. V obravnavani zadevi je iz besedila sporne določbe mogoče izpeljati štiri pogoje.

36. Prvič, proizvodna zmogljivost naprave mora biti nad 100 ton na dan. Ni sporno, da je ta pogoj pri sporni napravi izpolnjen, in tudi prvo postavljeno vprašanje izhaja iz te premise.

37. Drugič, v napravi je treba proizvajati „organske“ kemikalije. Nobena od strank, ki so Sodišču predložile stališča, ni izpodbijala dejstva, da so polimeri, ki se proizvajajo v sporni napravi družbe Trinseo, organske kemikalije. V zvezi s tem naj opozorim le, da se pojem organska spojina v skladu z običajno opredelitvijo nanaša na spojino, ki vsebuje element ogljik,¹⁰ kar očitno velja za polikarbonat, ki se proizvaja v tej napravi.

38. Tretjič, v napravi je treba proizvajati „voluminozne“ kemikalije. Ta pogoj bom preučil v oddelku B v nadaljevanju.

39. Četrtrič, kemikalije je treba proizvajati „s krekingom, reformingom, delno ali polno oksidacijo ali s podobnimi procesi“. Ta četrti pogoj se bo obravnaval v oddelku C.

⁹ Glej zlasti sodbe z dne 19. decembra 2013, Fish Legal in Shirley (C-279/12, EU:C:2013:853, točka 42); z dne 29. septembra 2015, Gmina Wrocław (C-276/14, EU:C:2015:635, točka 25), in z dne 18. oktobra 2016, Nikiforidis (C-135/15, EU:C:2016:774, točka 28).

¹⁰ Pojem „organska spojina“ je v členu 2(4) Direktive 2004/42/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. aprila 2004 o omejevanju emisij hlapnih organskih spojin zaradi uporabe organskih topil v nekaterih barvah in lakih in proizvodih za ličenje vozil ter o spremembi Direktive 1999/13/ES (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 8, str. 376) opredeljen tako: „pomeni vsako spojino, ki vsebuje najmanj element ogljika in enega ali več elementov vodika, kisika, žvepla, fosforja, silicija, dušika ali halogenov, razen ogljikovih oksidov in neorganskih karbonatov in bikarbonatov“. Glej tudi člen 3(44) Direktive 2010/75/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o industrijskih emisijah (celovito preprečevanje in nadzorovanje onesnaževanja) (UL 2010, L 334, str. 17).

40. Ob koncu te preučitve bom v odgovor na prvo postavljeno vprašanje v oddelku D povzel razloge, zaradi katerih menim, da proizvodnja polimerov spada na področje uporabe sporne določbe. Vendar bo lahko ta dejavnost na področje uporabe Direktive 2003/87, kakor je opredeljeno v členu 2(1) te direktive, spadala le, če ta dejavnost sama po sebi povzroča emisije CO₂, in to neodvisno od posrednih emisij, kakršne povzroča proizvodnja toplote, pridobljene iz tretje naprave.

41. V oddelku E bom v odgovor na drugo postavljeno vprašanje predstavil razloge, zaradi katerih menim, da člen 10a te direktive in določbe Sklepa 2011/278, v katerih je določena brezplačna dodelitev pravic do emisije, nimajo neposrednega učinka.

A. Neupoštevanje „posrednih“ emisij, kakršne povzroča proizvodnja toplote, pridobljene iz tretje naprave

42. Nemška in nizozemska vlada sta trdili, da proizvodnja polimerov ne spada na področje uporabe Direktive 2003/87, saj pri samem procesu polimerizacije ne izstopa CO₂. Po mnenju teh vlad v teh okoliščinah edine emisije CO₂ izvirajo iz proizvodnje toplote, potrebne za to polimerizacijo, kakršno sporna naprava pridobi iz tretje naprave, torej od družbe Dow.

43. Navedeni vladi iz tega sklepata, da v teh okoliščinah na področje uporabe te direktive spada le dejavnost proizvodnje toplote, pri čemer se lahko ta toplota kot v obravnavani zadevi proizvaja v tretji napravi ali v sami polimerizacijski napravi.

44. Po mnenju družbe Trinseo in Komisije pa bi morale emisije, ki izvirajo iz proizvodnje polimerov, vključevati „posredne“ emisije, ki jih povzroča proizvodnja toplote, potrebne za polimerizacijo. S tem pristopom naj bi bilo mogoče spodbujati naložbe za zmanjšanje porabe energije v skladu s cilji, ki jim sledi Direktiva 2003/87. Poleg tega naj bi bil ta pristop potrjen s členom 10a te direktive in Sklepom 2011/278, ki določata brezplačno dodelitev pravic napravi, ki uporablja toploto, in ne napravi, ki jo proizvaja.¹¹

45. Naj najprej poudarim, da se Priloga I k Direktivi 2003/87 ne nanaša na proizvodnjo toplote kot take, temveč na „[i]zgorevanje goriv v napravah s skupno nazivno vhodno toplotno močjo nad 20 MW“.

46. Poleg tega je CO₂ edini toplogredni plin, naveden v Prilogi I, kar zadeva to dejavnost izgorevanja in proizvodnjo organskih kemikalij iz sporne določbe.

47. Ob upoštevanju navedenega je treba poudariti, da se zgoraj opisana izmenjava argumentov ne nanaša na razlago sporne določbe, temveč na razlago člena 2(1) Direktive 2003/87. Vprašanje, ki se postavlja, je v bistvu, ali je za „posredne“ emisije, torej emisije, ki jih ne povzroči zadevna dejavnost (te je mogoče šteti za „neposredne“), temveč izvirajo iz proizvodnje „vhodnih materialov“¹², potrebnih za to dejavnost, treba šteti, da so v smislu te določbe „iz“ dejavnosti, naštetih v Prilogi I k tej direktivi.

48. V sporu o glavni stvari je sporna naprava toploto, ki jo je potrebovala, pridobila od družbe Dow, tako da so emisije, ki jih povzroči proizvodnja te toplote, posredne emisije za njeno dejavnost proizvodnje polimerov.

49. Čeprav bi bilo upoštevanje takih posrednih emisij v sistemu za trgovanje s pravicami do emisije zelo zaželeno glede na cilj varstva okolja, pa bi to upoštevanje v ureditvi, ki je vzpostavljena s to direktivo, po mojem mnenju naletelo na bistvene ovire.

¹¹ Glej točko 7 teh sklepnih predlogov ter uvodni izjavi 6 in 21 Sklepa 2011/278.

¹² Pojem vhodnih materialov uporabljam v njegovem ekonomskem pomenu, in sicer tako, da se nanaša na vse blago in storitve, ki se uporabljajo v proizvodnem procesu.

50. Na prvem mestu bi se s tem upoštevanjem ustvarilo tveganje za dvojno štetje teh emisij, o katerih bi morala poročati proizvajalec (kot o neposrednih emisijah) in uporabnik zadevnih vhodnih materialov (kot o posrednih emisijah). V okviru spora o glavni stvari noben element iz spisa, ki je bil predložen Sodišču, ne dopušča dvoma o tem, da je družba Dow res poročala o emisijah zaradi izgorevanja, iz katerega je izvirala toplota, dovedena družbi Trinseo. V skladu s stališčem, ki ga podpirata družba Trinseo in Komisija, pa bi morala družba Trinseo o teh istih emisijah poročati še drugič.

51. To tveganje za dvojno štetje po mojem mnenju ne bi bilo združljivo s členom 5, prvi odstavek, Uredbe (EU) št. 601/2012¹³ in z ohranjanjem vseh konkurenčnih pogojev, kar je eden od podciljev ureditve, vzpostavljene z Direktivo 2003/87.¹⁴

52. Naj pojasnim, da ureditev, vzpostavljena s to direktivo, kolikor vem, ne vsebuje splošnega mehanizma,¹⁵ na podlagi katerega bi bilo emisije proizvajalca mogoče „prenesti“ na uporabnika vhodnih materialov, da bi se proizvajalec tako razbremenil obveznosti v zvezi s poročanjem o njih ter njihovim spremljanjem in predajo.¹⁶ Kar zadeva toploto, menim, da je ta razlaga potrjena v členu 1(A), drugi odstavek, Priloge IV k Uredbi št. 601/2012, v skladu s katerim „[u]pravljavec vse emisije iz izgorevanja goriv v napravi dodeli tej napravi, ne glede na izvoz toplote ali električne energije v druge naprave. Upravljavec emisij, povezanih s proizvodnjo toplote ali električne energije, uvožene iz drugih naprav, ne dodeli uvozni napravi.“

53. Na drugem mestu bi bila obveznost, da naprava poroča o svojih posrednih emisijah, v trenutni ureditvi, ki je vzpostavljena, povezana z zapletenimi upravnimi problemi. Kadar kot v okoliščinah spora o glavni stvari toploto proizvaja tretja naprava, bi se postavilo zlasti vprašanje, kako porazdeliti posredne emisije med različnimi strankami te naprave. Enak problem v zvezi s porazdelitvijo bi se postavil pri zaporednih uporabnikih vhodnih materialov, kot na primer pri proizvodnji aluminija, ki se zaporedno preoblikuje v različnih napravah.

54. Poleg tega se je mogoče vprašati o zmožnosti naprave, da spremlja svoje posredne emisije v skladu s členom 14 Direktive 2003/87, čeprav te po predpostavki nastajajo v tretji napravi.

55. Na tretjem mestu bi se z upoštevanjem posrednih emisij, kakršne so te, ki izvirajo iz proizvodnje toplote, potrebne za proizvodnjo polimerov, postavila temeljna vprašanja v zvezi s področjem uporabe te direktive. Prvič, ali bi morala vsaka naprava poročati o vseh svojih posrednih emisijah, torej o emisijah, ki izvirajo iz proizvodnje vseh njenih vhodnih materialov, kot so toplota, električna energija, jeklo ali aluminij? Drugič, ali bi moralo biti podjetje vključeno v sistem trgovanja zgolj zato, ker uporablja vhodne materiale, katerih proizvodnja povzroča emisije, ki so zajete z Direktivo?

¹³ Uredba Komisije z dne 21. junija 2012 o spremljanju emisij toplogrednih plinov in poročanju o njih v skladu z Direktivo 2003/87 (UL 2012, L 181, str. 30, in popravek v UL 2012, L 347, str. 43).

¹⁴ Glej v tem smislu sodbe z dne 29. marca 2012, Komisija/Poljska (C-504/09 P, EU:C:2012:178, točka 77); z dne 29. marca 2012, Komisija/Estonija (C-505/09 P, EU:C:2012:179, točka 79), in z dne 17. oktobra 2013, Iberdrola in drugi (C-566/11, C-567/11, C-580/11, C-591/11, C-620/11 in C-640/11, EU:C:2013:660, točka 43). Za ponazoritev, to tveganje za dvojno štetje bi povzročilo izkrivljanje konkurence v škodo naprav, ki vhodne materiale pridobivajo od tretjih naprav in ki bi torej morale poročati o posrednih emisijah, o katerih so kot o neposrednih emisijah že poročale te tretje naprave. V „integriranih“ napravah, ki same proizvajajo vhodne materiale, potrebne za njihovo glavno dejavnost, kot je toplota, potrebna za proces polimerizacije, bi se o emisijah, ki so povezane s proizvodnjo teh vhodnih materialov, poročalo le enkrat, in sicer kot o neposrednih emisijah.

¹⁵ Člen 49 Uredbe št. 601/2012 res vzpostavlja tak mehanizem prenosa, vendar je njegov obseg omejen na prenos CO₂ v treh primerih, ki so navedeni v odstavku 1 tega člena. Glej v zvezi s tem sodbo z dne 19. januarja 2017, Schaefer Kalk (C-460/15, EU:C:2017:29).

¹⁶ Obveznosti poročanja, spremljanja in predaje so določene v členu 12(3) in členu 14 Direktive 2003/87.

56. Na četrtem mestu uvodne izjave in določbe Sklepa 2011/278, ki jih navaja Komisija,¹⁷ niso upoštevne za določitev področja uporabe Direktive 2003/87. Obseg tega sklepa je namreč omejen na mehanizem za dodelitev brezplačnih pravic iz člena 10a te direktive. Vendar se predpostavlja, da so do take dodelitve upravičene samo naprave, ki spadajo na področje uporabe navedene direktive. Tako lahko načelo, da je treba brezplačne pravice dodeliti uporabniku toplote, zadeva le naprave, ki so že vključene v sistem trgovanja.

57. Po mojem mnenju iz navedenega izhaja, da za posredne emisije ni mogoče šteti, da so v smislu člena 2(1) te direktive „iz“ dejavnosti, naštetih v Prilogi I k navedeni direktivi. Zato v okviru spora o glavni stvari emisije, ki jih povzroči proizvodnja toplote, ki jo sporna naprava pridobi od družbe Dow, v skladu s stališčem nemške in nizozemske vlade „niso iz“ dejavnosti proizvodnje polimerov v tej napravi. Nasprotno, te emisije so neposredne emisije „iz“ dejavnosti izgorevanja v napravi, ki jo upravlja družba Dow.

58. Posledično bo lahko sporna naprava na področje uporabe Direktive 2003/87, kakor je opredeljeno v členu 2(1) te direktive, spadala le, če emisije CO₂ same po sebi izvirajo iz proizvodnje polimerov, in to neodvisno od posrednih emisij, kakršne povzroča proizvodnja toplote, pridobljene iz tretje naprave.

59. Če pri sami proizvodnji polimerov ne izstopa CO₂, bi lahko ta razlaga sicer pomenila različno obravnavanje med napravo za proizvodnjo polimerov, ki sama proizvaja toploto, ki jo potrebuje („integrirana“ naprava), in bo načeloma vključena v sistem trgovanja zaradi dejavnosti izgorevanja, ter drugo napravo, ki to toploto pridobi od tretje naprave in torej ne bo vključena v ta sistem. Vendar to različno obravnavanje ni diskriminatorno, saj temelji na objektivni razliki glede na ureditev, vzpostavljeno z direktivo, ki se kaže kot emisija toplogrednih plinov iz prve („integrirane“) naprave in neobstoj emisije pri drugi napravi.

60. Poleg tega se mi zdi, da je ta razlaga potrjena s sodbo Schaefer Kalk, v kateri je Sodišče ugotovilo, da lahko dejavnost na področje uporabe Direktive 2003/87 v skladu s členom 2(1) ter Prilogama I in II k tej direktivi spada le, če ta dejavnost privede do izpusta toplogrednega plina v ozračje.¹⁸ V istem smislu se opredelitev pojma „emisije“ iz člena 3(b) te direktive nanaša na izpust toplogrednih plinov v ozračje „iz virov v napravi“.

61. Predložitveno sodišče mora preveriti, ali proizvodnja polimerov v sporni napravi sama po sebi povzroča emisije CO₂, in to neodvisno od posrednih emisij, kakršne povzroča proizvodnja toplote, pridobljene iz tretje naprave.

62. Če to ne velja, bo moralo to sodišče iz tega sklepati, da sporna naprava ne spada na področje uporabe Direktive 2003/87, kakor je opredeljeno v členu 2(1) te direktive, ter da torej ni upravičena do brezplačne dodelitve pravic na podlagi člena 10a te direktive in Sklepa 2011/278.

63. Nasprotno, če to velja, bo sporna naprava lahko spadala na področje uporabe navedene direktive, če je dejavnost v zvezi s polimeri zajeta s sporno določbo. To vprašanje bom obravnaval v oddelkih od B do D.

B. Pojem „voluminozna“ proizvodnja v okviru sporne določbe

64. Najprej moram opozoriti, da obstaja razlika med jezikovnimi različicami sporne določbe.

¹⁷ Glej točko 7 teh sklepnih predlogov ter uvodni izjavi 6 in 21 Sklepa 2011/278. Komisija je navedla tudi obstoj referenčnih vrednosti iz Priloge I k Sklepu 2011/278 za proizvodnjo polimerov, kot sta E-PVC (E-polivinilklorid) in S-PVC (S-polivinilklorid). Vendar obstoj teh referenčnih vrednosti, katerih edini namen je, da so podlaga za izračun brezplačnih dodelitev, ne more privedi do vključitve polimerizacijske naprave v sistem trgovanja, če ta naprava ne oddaja CO₂.

¹⁸ Glej v tem smislu sodbo z dne 19. januarja 2017 (C-460/15, EU:C:2017:29, točka 37).

65. Pojem proizvodnje „en vrac“ [v razsutem stanju], ki se uporablja v francoski različici, je omenjen tudi v angleški („production of bulk organic chemicals“), španski („fabricación de productos químicos orgánicos en bruto“), nizozemski („productie van organische bulkchemicaliën“) in portugalski („produção de produtos químicos orgânicos a granel“) različici. Italijanska različica se nanaša na obsežno proizvodnjo („produzione di prodotti chimici organici su larga scala“).

66. Nemška („Grundchemikalien“) in švedska („baskemikalier“) različica pa se nanašata na „osnovne“ kemikalije. Dalje, v danski različici v zvezi s tem ni podrobne navedbe („produktion af organiske kemikalier“).

67. V skladu z ustaljeno sodno prakso se besedilo določbe prava Unije, ki se uporablja v eni od jezikovnih različic, ne more uporabljati kot edina podlaga za razlago te določbe oziroma ne more imeti prednosti pred drugimi jezikovnimi različicami. Določbe prava Unije je treba namreč razlagati in uporabljati enotno ob upoštevanju različic v vseh jezikih Unije. Če se med jezikovnimi različicami pravnega besedila Unije pojavijo razlike, je zadevno določbo treba razlagati glede na splošno sistematiko in namen ureditve, katere del je.¹⁹

68. Družba Trinseo in Komisija sta trdili, da pojem „voluminozna“ proizvodnja in/ali „osnovne“ kemikalije, ki se uporablja v sporni določbi, zadeva proizvodnjo velike količine kemičnih snovi, s čimer bi bila izključena predvsem proizvodnja po enotah.

69. Po mojem mnenju to merilo dejansko izhaja iz terminologije, ki se uporablja v različnih jezikovnih različicah in zlasti v zgoraj navedeni italijanski različici. Vendar je pomen tega merila omejen, saj je v sporni določbi poleg tega predpisano, da mora biti proizvodna zmogljivost naprave nad 100 ton na dan, kar nujno pomeni proizvodnjo velikih količin.

70. Prav tako se vse stranke, ki so Sodišču predložile stališča, strinjajo, da se ta določba ne nanaša na končane proizvode, temveč na vmesne kemikalije, torej kemikalije, namenjene proizvodnji drugih proizvodov.

71. Toda nemška in nizozemska vlada sta v zvezi s tem zagovarjali restriktiven pristop, omejen na kemikalije, ki se uporabljajo za proizvodnjo drugih kemikalij. Ta pristop po mnenju teh vlad privede do izključitve proizvodnje polimerov s področja uporabe sporne določbe, saj se ti ne uporabljajo za proizvodnjo drugih kemikalij.

72. Družba Trinseo in Komisija sta nasprotno predlagali široko razlago, ki vključuje vmesne kemikalije, uporabljene za proizvodnjo drugih proizvodov ne glede na njihovo naravo in zlasti kemičnih ali industrijskih proizvodov. Ta pristop bi privedel do tega, da se na področje uporabe te določbe vključi proizvodnja polimerov, saj se ti uporabljajo za proizvodnjo drugih proizvodov, kot so plastenke, solarni paneli ali projektorji.

73. Menim, da je iz naslednjih razlogov treba sprejeti široko razlago, ki jo predlagata družba Trinseo in Komisija.

74. Prvi razlog je povezan z besedilom sporne določbe v različnih jezikovnih različicah. Izraza „voluminozna“ proizvodnja in proizvodnja „osnovnih kemikalij“ sicer pomenita, da zadevna dejavnost ne privede do proizvodnje končanih proizvodov, temveč vmesnih proizvodov.

75. Vendar noben element tega besedila ne kaže na to, da bi morale biti te vmesne kemikalije namenjene proizvodnji drugih kemikalij, s čimer bi bile izključene kemikalije, namenjene proizvodnji industrijskih proizvodov.

¹⁹ Glej zlasti sodbe z dne 26. februarja 2015, *Christie's France* (C-41/14, EU:C:2015:119, točka 26); z dne 1. marca 2016, *Alo in Osso* (C-443/14 in C-444/14, EU:C:2016:127, točka 27), in z dne 26. julija 2017, *Mengesteab* (C-670/16, EU:C:2017:587, točka 82).

76. Drugi razlog izhaja iz ciljev, ki jim je zakonodajalec Unije sledil ob sprejetju Direktive 2009/29. Eden od teh ciljev je bil namreč vključitev kemične industrije v sistem za trgovanje s pravicami do emisije, vzpostavljen z Direktivo 2003/87.²⁰

77. V ta namen je v Prilogi I k tej direktivi naštetih osem dejavnosti, vključno s proizvodnjo organskih kemikalij iz sporne določbe. Ta določba pa ima po mojem mnenju znaten strateški pomen v zvezi s ciljem vključitve kemične industrije, saj se nanaša na edino dejavnost, ki ni omejena na posebno kemično snov.²¹ Povedano drugače, proizvodnja voluminoznih organskih kemikalij je edina dejavnost kemične industrije s splošnim obsegom med dejavnostmi iz te Priloge I.

78. V teh okoliščinah bi bila z ozko razlago sporne določbe, ki jo predlagata nemška in nizozemska vlada, s področja uporabe Direktive 2003/87 izključena vsaka dejavnost kemične industrije, ki ne spada med posebne dejavnosti iz Priloge I in privede do proizvodnje kemikalij, ki se ne uporabljajo za proizvodnjo drugih kemikalij. Taka izključitev bi bila po mojem mnenju v nasprotju z voljo zakonodajalca Unije, da sistem za trgovanje s pravicami do emisije od tretjega obdobja trgovanja razširi na vso kemično industrijo brez omejitev v zvezi z namembnostjo zadevnih kemikalij.²²

79. Tretji razlog je povezan s spoštovanjem načela prepovedi diskriminacije, kakor ga je Sodišče razlagalo v sodbi Arcelor Atlantique et Lorraine in drugi²³. V ureditvi, vzpostavljeni z Direktivo 2003/87, bi bilo po mojem mnenju namreč diskriminatorno, da bi se dejavnosti kemične proizvodnje obravnavale drugače glede na namembnost proizvodov, čeprav lahko emisije toplogrednih plinov, ki jih povzročijo te dejavnosti, prav tako prispevajo k nevarnemu poseganju v podnebni sistem.

80. Iz navedenega izhaja, da je treba pojem proizvodnja „voluminoznih“ in/ali „osnovnih“ kemikalij, ki se uporablja v sporni določbi, razlagati tako, da se nanaša na proizvodnjo velikih količin kemikalij, ki so namenjene proizvodnji drugih proizvodov in zlasti kemičnih ali industrijskih proizvodov.

C. Pojem proizvodnja s „krekingom, reformingom, delno ali polno oksidacijo ali s podobnimi procesi“ v okviru sporne določbe

81. V okviru spora o glavni stvari ni sporno, da se polimeri v sporni napravi ne proizvajajo s procesom krekinga, reforminga ali oksidacije. Rešitev spora o glavni stvari je zato med drugim odvisna od razlage pojma „podobni procesi“.

82. Tako kot zahtevo po „voluminozni“ proizvodnji, preučeno v prejšnjem oddelku, je tudi pojem „podobni procesi“ mogoče razlagati široko ali ozko.

83. S široko razlago se pojem „podobnost“ razlaga ob upoštevanju namena zgoraj navedenih procesov, to je proizvodnja voluminoznih organskih kemikalij. Izraz „podobni procesi“ v skladu s to razlago zajema vse procese, ki omogočajo proizvodnjo takih proizvodov, kot jo omogočajo procesi krekinga, reforminga in oksidacije.

20 Obrazložitev, ki jo je Komisija predstavila v predlogu direktive, se je natančneje nanašala na „emisije CO₂, vezane na proizvodnjo petrokemičnih proizvodov“; glej predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Direktive 2003/87 z namenom izboljšanja in razširitve sistema Skupnosti za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov (COM(2008) 16 final, str. 4). Toda predlog za spremembo Priloge I se je na splošno nanašal na „kemično industrijo“ (prav tam, str. 41). Poleg tega Komisija v oceni učinka, priloženi temu predlogu (SEC(2008) 53), navaja vključitev „emisij CO₂ iz petrokemične in druge kemične industrije“ („CO₂ emissions from petrochemicals production and other chemicals“). Komisija v tej oceni poudarja prevlado petrokemičnega sektorja pri emisijah CO₂ iz kemične industrije (prav tam, opomba 45: „This is only a very small part of all chemical industry regarding the number of substances produced, but still the major part regarding CO₂ emissions“).

21 Drugih sedem dejavnosti se namreč nanaša na posebne kemične snovi: 1. proizvodnja industrijskega oglja; 2. proizvodnja dušikove kisline; 3. proizvodnja adipinske kisline; 4. proizvodnja glioksala in glioksilne kisline; 5. proizvodnja amoniaka; 6. proizvodnja vodika (H₂) in sinteznega plina z reformingom ali delno oksidacijo; 7. proizvodnja natrijevega karbonata (Na₂CO₃) in natrijevega bikarbonata (NaHCO₃).

22 Glej zlasti „EU ETS Handbook“, ki ga je objavila Komisija in je na voljo na naslovu https://ec.europa.eu/clima/sites/clima/files/docs/ets_handbook_en.pdf: „From phase 3 the sectoral scope was expanded to include the sectors aluminium, carbon capture and storage, petrochemicals and other chemicals“.

23 Sodba z dne 16. decembra 2008 (C-127/07, EU:C:2008:728). V zvezi s primerljivostjo glej zlasti točke od 34 do 38 te sodbe.

84. Nasprotno, z ozko razlago bi se pojem „podobni procesi“ razlagal ob upoštevanju tehničnih lastnosti, ki so skupne procesom krekinga, reforminga in oksidacije. Pri tem pristopu bi bilo treba najprej opredeliti te skupne tehnične lastnosti, nato pa bi bilo treba kot „podobne procese“ opredeliti le procese s temi lastnostmi.

85. Noben element iz besedila Priloge I ne omogoča, da bi se zavrnila široka ali ozka razlaga tega pojma. V skladu s sodno prakso iz točke 34 teh sklepnih predlogov je treba to vprašanje obravnavati ob upoštevanju konteksta določbe in cilja zadevne ureditve.

86. Po mojem mnenju sta kontekst sporne določbe in cilj Direktive 2003/87 v prid široki razlagi pojma „podobni procesi“.

87. Prvič, z ozko razlago tega pojma bi bile s področja uporabe te direktive izključene naprave, ki organske kemikalije proizvajajo s procesi brez tehničnih lastnosti, ki so skupne procesom krekinga, reforminga in oksidacije. Menim, da taka izključitev ne bi bila v skladu z namenom zakonodajalca Unije, da sistem za trgovanje s pravicami do emisije razširi na vso kemično industrijo.²⁴

88. Drugič, ozka razlaga bi bila v nasprotju z načelom prepovedi diskriminacije, saj bi pomenila različno obravnavanje dejavnosti kemične proizvodnje glede na izvajane procese, čeprav lahko emisije toplogrednih plinov, ki jih povzročijo te dejavnosti, prav tako prispevajo k nevarnemu poseganju v podnebni sistem.²⁵

89. Tretjič, zdi se mi, da se s široko razlago bolj spoštuje pravna varnost, ki jo je treba zagotoviti upravljavcem naprav. Kot sem že pojasnil, bi ozka razlaga namreč pomenila, da je treba abstraktno opredeliti tehnične lastnosti, ki so skupne procesom krekinga, reforminga in oksidacije, da bi se nato v posameznem primeru določilo, ali imajo procesi, ki se izvajajo v vsaki zadevni napravi, te lastnosti.

90. S takim ravnanjem bi se po mojem mnenju ustvarila pravna negotovost v zvezi z opredelitvijo skupnih lastnosti in preverjanjem njihovega obstoja v zadevni napravi. Stališča, predložena Sodišču, kažejo na to tveganje za negotovost, saj je vsaka od strank predlagala drugačen seznam tehničnih lastnosti, ki naj bi bile skupne procesom krekinga, reforminga in oksidacije.²⁶

91. Zaradi teh razlogov menim, da je treba pojem „podobni procesi“, ki se uporablja v sporni določbi, razlagati široko, tako da se vanj vključijo vsi procesi, ki omogočajo proizvodnjo voluminoznih kemikalij.

D. Vključitev proizvodnje polimerov na področje uporabe sporne določbe in področje uporabe Direktive 2003/87

92. Iz oddelkov B in C izhaja, da je treba sporno določbo razlagati široko, tako da se nanaša na proizvodnjo velikih količin organskih kemikalij, ki so namenjene proizvodnji drugih proizvodov in zlasti kemičnih ali industrijskih proizvodov, in to neodvisno od procesov, ki se izvajajo v ta namen.

93. V okviru spora o glavni stvari ni nobena od strank izpodbijala dejstva, da se polimeri uporabljajo za proizvodnjo drugih proizvodov, kot so plastenke, solarni paneli ali zaslони.²⁷ Proizvodnja polimerov zato spada na področje uporabe te določbe.

²⁴ Glej točke od 76 do 78 teh sklepnih predlogov.

²⁵ Glej točko 79 teh sklepnih predlogov.

²⁶ V skladu s temi stališči naj bi bile tehnične lastnosti, ki so skupne tem trem procesom, proizvodnja in uporaba toplote visoke intenzivnosti (po navedbah družbe Trinseo); razcep velikih molekul, veliko sproščanje toplote in izpust CO₂ (po navedbah nemške vlade); razcep molekul zaradi velike toplote ali reakcije na kisik in izpust CO₂ (po navedbah nizozemske vlade); sprememba molekularne strukture, uporaba katalizatorja ter pogoji visokega tlaka in temperature (po navedbah Komisije).

²⁷ Nemška in nizozemska vlada sta trdili, da se polimeri ne uporabljajo za proizvodnjo drugih kemikalij. Glej točko 71 teh sklepnih predlogov.

94. Kot je poudarila družba Trinseo, je ta vključitev potrjena z razvrstitvijo iz drugih instrumentov sekundarne zakonodaje, iz katere izhaja tudi, da so polimeri „osnovne organske kemikalije“.²⁸

95. Toda ureditev iz Direktive 2003/87 zadeva le emisije toplogrednih plinov.²⁹ V zvezi s tem sem v oddelku A pojasnil razloge, zaradi katerih za posredne emisije, kot jih povzroča proizvodnja toplote, pridobljene iz tretje naprave, ni mogoče šteti, da so v smislu člena 2(1) te direktive „iz“ dejavnosti, naštetih v Prilogi I k tej direktivi.

96. Posledično bo lahko proizvodnja polimerov, kot se obravnava v sporu o glavni stvari, na področje uporabe Direktive 2003/87, kakor je opredeljeno v členu 2(1) te direktive, spadala le, če emisije CO₂ same po sebi izvirajo iz te proizvodnje, in to neodvisno od posrednih emisij, kakršne povzroča proizvodnja toplote, pridobljene iz tretje naprave.

97. Zaradi vseh teh razlogov in v odgovor na prvo postavljeno vprašanje je treba člen 2(1) Direktive 2003/87 v povezavi s Prilogo I k tej direktivi razlagati tako, da na področje uporabe navedene direktive spada proizvodnja polimerov in zlasti polikarbonata v napravah s proizvodno zmogljivostjo nad 100 ton na dan, če ta proizvodnja sama po sebi povzroča emisije CO₂, in to neodvisno od posrednih emisij, kakršne povzroča proizvodnja toplote, pridobljene iz tretje naprave.

E. Neobstoj neposrednega učinka člena 10a Direktive 2003/87 in določb Sklepa 2011/278

98. Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali imajo člen 10a Direktive 2003/87 in določbe Sklepa 2011/278, ki določajo brezplačno dodelitev pravic do emisije, neposredni učinek.

99. V skladu s sodno prakso se lahko posamezniki v vseh primerih, ko se določbe direktive z vidika vsebine izkažejo za brezpogojne in dovolj natančne, nanje sklicujejo pred nacionalnimi sodišči zoper državo, če ta v predpisanem roku direktive ni prenesla v nacionalno pravo ali če je ni prenesla pravilno.³⁰

100. Enako velja za določbe sklepov, katerih naslovniki so države članice,³¹ kot je Sklep 2011/278.

101. Prav tako je v skladu z ustaljeno sodno prakso določba prava Unije brezpogojna, če določa obveznost, ki ne vsebuje nobenega pogoja, in njena izvršitev ali učinki niso odvisni od nobenega akta institucij Unije ali držav članic.³²

102. V obravnavani zadevi pa so izvršitev in učinki obveznosti v zvezi z brezplačno dodelitvijo pravic do emisije, ki jo urejata člen 10a Direktive 2003/87 in Sklep 2011/278, odvisni od več aktov držav članic in Komisije.

²⁸ Glej zlasti točko 4(a)(viii) Priloge I k Uredbi Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 166/2006 z dne 18. januarja 2006 o Evropskem registru izpuštev in prenosov onesnaževal ter spremembi direktiv Sveta 91/689/EGS in 96/61/ES (UL 2006, L 33, str. 1).

²⁹ Natančneje, ta ureditev zadeva le nekatere vrste toplogrednih plinov iz Priloge II k tej direktivi, kadar njihova emisija izvira iz dejavnosti iz Priloge I k navedeni direktivi. Glej člen 2(1) Direktive 2003/87.

³⁰ Glej zlasti sodbe z dne 24. januarja 2012, Dominguez (C-282/10, EU:C:2012:33, točka 33); z dne 15. januarja 2014, Association de médiation sociale (C-176/12, EU:C:2014:2, točka 31), in z dne 12. oktobra 2017, Lombard Ingatlan Lizing (C-404/16, EU:C:2017:759, točka 36).

³¹ Glej v tem smislu sodbe z dne 6. oktobra 1970, Nolan (9/70, EU:C:1970:78, točke od 5 do 10); z dne 10. novembra 1992, Hansa Fleisch Ernst Mundt (C-156/91, EU:C:1992:423, točki 13 in 19); z dne 7. junija 2007, Carp (C-80/06, EU:C:2007:327, točka 21), in z dne 20. novembra 2008, Foselev Sud-Ouest (C-18/08, EU:C:2008:647, točka 11).

³² Glej zlasti sodbe z dne 1. julija 2010, Gassmayr (C-194/08, EU:C:2010:386, točka 45); z dne 26. maja 2011, Stichting Natuur en Milieu in drugi (od C-165/09 do C-167/09, EU:C:2011:348, točka 95), in z dne 12. oktobra 2017, Lombard Ingatlan Lizing (C-404/16, EU:C:2017:759, točka 36).

103. Namreč, kot sem pojasnil v sklepnih predlogih v zadevi INEOS,³³ je za to dodelitev potrebno zlasti, da vsaka država članica Komisiji predloži seznam naprav na njenem ozemlju, ki so upravičene do brezplačnih pravic, pri čemer za vsako napravo navede višino osnovne dodelitve in višino predhodne dodelitve.³⁴

104. Komisija mora po zavrnitvi predhodnih dodelitev, ki niso v skladu z določbami Direktive 2003/87 in Sklepa 2011/278,³⁵ zagotoviti, da skupni znesek osnovnih dodelitev, izračunanih za vse naprave na ozemlju Unije, ne presega omejitve iz člena 10a(5) te direktive. Če je ta omejitev presežena, mora Komisija načrtovane dodelitve pravic držav članic sorazmerno zmanjšati z uporabo „medsektorskega korekcijskega faktorja“, ki ustreza razmerju med navedeno omejitvijo in seštevkom osnovnih dodelitev pravic.

105. Šele po tem postopku države članice opravijo dokončne dodelitve, pri čemer za predhodne dodelitve, ki jih Komisija ni zavrnila, uporabijo morebitni korekcijski faktor.

106. Po mojem mnenju je iz navedenih pojasnil očitno, da člen 10a Direktive 2003/87 in določbe Sklepa 2011/278 niso brezpogojni v smislu navedene sodne prakse ter da torej nimajo neposrednega učinka.

VI. Predlog

107. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj na vprašanji za predhodno odločanje, ki ju je predložilo Verwaltungsgericht Berlin (upravno sodišče v Berlinu, Nemčija), odgovori:

1. Člen 2(1) Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 2003 o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009, v povezavi s Prilogo I k tej direktivi je treba razlagati tako, da na področje uporabe navedene direktive spada proizvodnja polimerov in zlasti polikarbonata v napravah s proizvodno zmogljivostjo nad 100 ton na dan, če ta dejavnost sama po sebi povzroča emisije CO₂, in to neodvisno od posrednih emisij, kakršne povzroča proizvodnja toplote, pridobljene iz tretje naprave.
2. Člen 10a Direktive 2003/87, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/29, in določbe Sklepa Komisije 2011/278/EU z dne 27. aprila 2011 o določitvi prehodnih pravil za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije na ravni Unije v skladu s členom 10a Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta, kakor je bil spremenjen s Sklepom Komisije 2012/498/EU z dne 17. avgusta 2012, nimajo neposrednega učinka.

³³ Glej moje sklepne predloge, predstavljene 23. novembra 2017 v zadevi INEOS (C-572/16, EU:C:2017:896, točke od 57 do 65).

³⁴ Glej člen 11(1) Direktive 2003/87 ter člen 15(1) in (2) Sklepa 2011/278.

³⁵ V okviru spora o glavni stvari je Komisija dejansko zavrnila brezplačne dodelitve, določene z nemškimi izvedbenimi ukrepi za naprave, ki so toploto dovajale napravam, ki proizvajajo polimere, kot je sporna naprava. Glej točko 7 teh sklepnih predlogov.